

AZ UTOLSÓ LÉPÉS

Gyerekként azt hisszük, a világ ott ér véget, ahol a tekintetünk véget ér. Aztán felnövünk, és felfedezzük, hogy a legfontosabb határok nem földrajziak. Belsőik. Minden alkalommal, amikor elértem egy célt, egy másik jelent meg. Aztán elkezdtem észrevenni: nem a mérföldkövek alakítottak át. Az átmenetek alakítottak – az a pillanat, amikor elhagytam az ismert talajt, és olyasmire léptem, amit már nem irányítottam.

A perem egy vékony vonal, ahol a bizonyosságok véget érnek, és a lehetőségek elkezdődnek. Ezért ijesztő, és ezért értékes. A szerelem a kontroll peremén túl él. A bizalom a félelem peremén túl él. A fejlődés a megszokás peremén túl él. Senki sem lép át igazán egy belső határt anélkül, hogy fizetne valamit – meggyőződéseket, önmagunk elavult változatait hagyva hátra.

Ezért sok ember inkább marad, nem azért, mert gyenge, hanem mert érti az árat. A probléma az, hogy a maradásnak is ára van – az elszalasztott lehetőség, a meg nem élt élet. Elkezdtem a peremet nem akadályként nézni, hanem meghívásként arra, hogy ne csak azzal határozzam meg magam, amit tettem, hanem hagyjak helyet annak, amivé még válhatok.

Visszatekintve nem minden eredményre emlékszem. Amire emlékszem, azok a peremek – azok a pillanatok, amikor visszafordulhattam volna, de nem tettem. Minden emberi lény rendelkezik egy peremmel, egy láthatatlan vonallal, amelyen túl önmaga következő változata elkezdődik. Ott lesz a világ nagyobbá. Ott folytatódik a történet. A peremen túl.

*Ferdinando Frega
Gillette Man*